

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Thulesen Dahl. Og så forventer jeg, at dette lille ordskifte er ved sin afslutning.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det, jeg sagde, var, at et selvstændigt og suverænt land selv kan bestemme, hvem der skal have ophold i Danmark. Det, Dansk Folkeparti mener, er, at et selvstændigt og suverænt land – nu siger jeg det, nu forklarer jeg det for fru Elisabeth Arnold, så håber jeg, det kan forstås – selv kan beslutte, hvem der skal have ophold i Danmark. Det kan vi ikke i dag, og det ønsker vi skal laves om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fire forslag til vedtagelse, der er fremsat af henholdsvis hr. Ove Fich, hr. Keld Albrechtsen, fru Annette Just og hr. Kristian Thulesen Dahl, blive foretaget i mødet i morgen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 130: Forslag til lov om ændring af lov om daghøjskoler og produktionsskoler m.v. (Indhold, skolemiljø, åbent udbud, filialvirksomhed m.v.).

Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen) (Fremsat 9/12 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Poul Erik Dyrland (S):

Det lovforslag, vi her skal behandle, er en opfølgning af en lille del af de finanslovaftaler, der er indgået imellem regeringen og en række partier. Forslaget handler i bund og grund om at få mere styr på daghøjskolerne, ikke skolerne som sådan, men mere den måde, skolerne agerer på i hverdagen.

I Socialdemokratiet er vi ikke så meget optaget af, om daghøjskolerne har 8.000, 9.800 eller

11.000 årselever. Det, der interesserer os, er, hvad det er for en ydelse, som staten betaler for.

Som sagt er det ikke årselevtallet, der interesserer os mest, men når årselevtallet i 1997 havner et godt stykke over 12.000 årselever, er det på sin plads, at vi interesserer os for, hvorfor det er sådan, og om der er behov for justeringer.

Der er efter vores opfattelse behov for at justere. Alt for mange daghøjskoler har haft svært ved at holde sig inden for den nugældende lovs forhåndsparagraf og anvendelsesområde. Der er udbudt kurser som engelsk, tysk, edb, edb på Internettet, bogføring, markedsføring, stil og design, blomsterbinding og livskvalitet, ejendomsfunktionærer, sund krop og sjæl, sommerkursus med boldspil, svømning m.m., syning, slankekur osv.

Det er alt sammen aktiviteter, som efter vores opfattelse hører hjemme enten under lov om arbejdsmarkedsuddannelser eller folkeoplysningsloven. Der er her tale om en lang række folkeoplysningsaktiviteter, som vi i den socialdemokratiske gruppe ikke vil betale over 52.000 kr. pr. årselev for.

Lovforslaget lægger op til, at der nu skal styr på og kontrol med, hvad der fremover udbydes, og det er vi meget tilfredse med.

I dag er der etableret ca. 200 daghøjskoler. Når man ser på udviklingen i antallet af daghøjskoler, tyder alt på, at det er alt for nemt at starte en daghøjskole. De minimumskrav, der er til en skoles aktiviteter, er ganske enkelt for lempelige. Derfor er vi enige i, at kravene nu strammes op. Vi finder, at det er rimeligt, at en skole skal have mindst 20 årselever, og at to tredjedele af lærerne skal være fastansatte, samt at der skal gennemføres undervisning i mindst 30 uger på et år. Disse krav vil sikre et minimum af skolemiljø, både fysisk og pædagogisk, og vil være med til at sikre et kvalitativt tilbud.

Hvad vi betaler for, er som sagt dét, der interesserer os i denne sag. Staten betaler i dag de fulde omkostninger, når en kommune sender en kontanthjælpsmodtager på et 24 ugers daghøjskoleophold. Sagt med andre ord: Det koster ikke kommunen fem flade øre at indfri aktiveforpligtelsen over for kontanthjælpsmodtagerne i den periode. Frem til den 1. januar 1997 betalte kommunen 20 pct. af taxameteret. I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at den væsentligste årsag til eksplosionen i årselevtallet er, at det i 1997 har været gratis for kommunerne at sende elever på daghøjskolerne.